

Personbanegaard fra den ene Side af Vesterbrogade til den anden, og det er ogsaa rigtigt, at man har indbefattet i Planen at overlade til Postvæsenet en Grund, saa vidt jeg ved beliggende ved Tietgensgade, som en Del af det Areal, der er forbeholdt Staten. Det er ogsaa Tanken at udnytte dette Areal fuldt ud til Postvæsenets Tjeneste; men desuagtet er Postvæsenet eller Indenrigsministeriet paa dets Vegne kommet til det Resultat, at der ikke kan være Tale om at opgive Lokaler i den nuværende Hovedpostgaard paa Købmagergade i et saadant Omfang, at der vil kunne blive Spørgsmaal om paa nogen Maade eller i alt Fald i tilstrækkeligt Omfang at fyldestgøre den Udvidelsestrang, Telegrafvæsenet lider under. Det fremgaar jo af den Skrivelse, som jeg i det samme Indledningsforedrag ved Behandlingen i Fjor henviste til, at jeg havde modtaget fra Indenrigsministeren — det er nu omtrent to Aar siden —, og hvori han indtrængende anmodede mig om at gøre Alvor af Planen om at flytte Telegrafvæsenet bort, at ikke blot kunde vi ikke faa en Udvidelse af vore Lokaler der oppe, men vi kunde end ikke beholde dem, vi have, thi Postvæsenet trænger selv til dem. Jeg har altsaa, som sagt, ikke ved min fornyede Overvejelse af dette Spørgsmaal kunnet komme til noget andet Resultat. Dette være sagt med Hensyn til den Bemærkning i Udvalgets Beretning fra i Fjor, som jeg begyndte med at citere.

Niels Rasmussen: Lovforslaget, som det nu foreligger til 1ste Behandling, er jo, med Undtagelse af nogle ganske enkelte og uvæsentlige Forandringer, af samme Indhold som det Forslag, dette høje Ting havde til 1ste Behandling i Slutningen af forrige Samling. Jeg fandt den Gang Lejlighed til ret indgaaende og udførligt at omtale Enkelthederne i Lovforslaget og tillige min Opfattelse af Forslaget i dets Helhed. Jeg skal derfor ikke i Dag paa ny komme ind paa en Omtale heraf, men blot tillade mig at henvise til mine Udtalelser i Fjor.

Derimod kunde jeg ønske at gøre nogle ganske enkelte Bemærkninger til de Udtalelser, som den højtærede Minister fremsatte ved Sagens Forelæggelse her for nogen Tid siden. Blandt disse Udtalelser var der særlig en, som gik ud paa, at Ministeren efter den Anledning, der blev givet i Fjor, særlig af mig, havde undersøgt, om det var muligt i den gamle By paa et Sted, hvis Beliggenhed nogenlunde

kunde staa Maal med det Sted, hvorom her nu er Tale, at finde en Grund til Opførelse af en Telegrafbygning, en Grund, som kunde erhverves for en rimelig Betaling, men at dette ikke var lykkedes Ministeren, hvorimod de anstillede Undersøgelser havde skaffet Ministeren Vished for, at det ikke var muligt i denne Bydel at erhverve en Grund til en saadan Pris, som Staten kunde forsvare at give. Hvor meget nu Staten kan forsvare at give i et saadant Tilfælde, er jo et noget elastisk Begreb, man har jo dog ikke nogen bestemt Grænse i saa Henseende, men jeg maa jo formode, at man herved har tænkt paa, at en saadan Grund ikke maatte koste i alt Fald væsentligt mere end den, der er Tale om i Lovforslaget. Det er beklageligt, at disse Bestræbelser ikke ere lykkedes for den højtærede Minister. Jeg kan maaske føje til, at det heller ikke har været Ministeren særlig magtpaaliggende just at skaffe sig Vished for, at min Opfattelse af dette Forhold var den rigtige. Sagen er nemlig den, at Udsigten til at kunne erhverve en passende Byggegrund naturligvis vilde forringe Muligheden for Gennemførelsen af den i Lovforslaget omhandlede Plan, som synes efterhaanden at være bleven Ministerens Kælebarn. Skønt jeg ikke har haft de Betingelser for at anstille en Undersøgelse som den højtærede Minister, har jeg dog skaffet mig Oplysning om Forholdene omkring i denne Bydel, hvad Grunde angaar, og jeg er bleven bestyrket i min i Forvejen kraftige Formodning om, at det netop er muligt der at skaffe en for en Telegrafbygning passende Grund til en rimelig Pris og paa rimelige Vilkaar.

En anden af den højtærede Ministers Udtalelser gik ud paa, at De, mine Herrer, maatte betænke, at det først og fremmest vilde blive Haandværkerne, som det vilde gaa ud over, saafremt Staten ikke erhvervede den i Lovforslaget omtalte Bygning. Det kunde efter denne Udtalelse se ud, som var det Meningen, at Landstinget, saafremt det forkastede Lovforslaget, vilde gøre de i denne Byggesag interesserede Haandværkere stor Uret, men jeg vil dog ganske bestemt bestride, at man med nogen som helst Ret kunde lægge et Ansvar paa Landstinget, selv om det tog en saadan Stilling til Forslaget. Dette Ting har jo ikke i nogen Maade tilrettelagt disse Forhold, saaledes at det har forværret Situationen for de i den omtalte Sag interesserede. Derimod forekommer det mig, at den højtærede Minister i høj Grad